

Mossèn Joan Mora i Pedra

Tragó de Noguera, 26 de gener de 1944 – Lleida, 11 de febrer de 2018

“La meva vocació ha estat sempre estimar”

EN LA MORT DE MOSSÈN JOAN MORA

Ens ha deixat Mossèn Joan Mora, símbol d'entrega als altres, a Lleida i a totes les comunitats on l'ha portat la seva missió. Mossèn Joan ha estat molt estimat a la nostra ciutat i també, molt especialment, als petits pobles de muntanya de l'Alta Ribagorça on va exercir el sacerdoci durant molts anys.

Mossèn Joan Mora havia nascut a Tragó de Noguera, un poble que va desaparèixer amb la construcció del pantà de Santa

Anna i que ell sempre em recordava. En moltes ocasions em va dir carinyosament que el carrer de Lleida que duia el nom del seu poble era molt petit, preocupat per fer perviure el seu lloc estimat de naixement.

De Mossèn Joan Mora recordarem la seva gran humanitat, la seva generositat i el seu ecumenisme. Crec que trobaríem pocs llocs on en una església compartissin l'espai els creients catòlics i ortodoxos. Era ecumenisme i alhora ajut a la integració de la comunitat romanesa immigrant. L'església del Carme a Lleida ha estat l'església dels catòlics i dels ortodoxos, on han compartit espai i fe. I això ho ha fet possible Mossèn Joan Mora.

A més de la tasca cap als nouvinguts, cal destacar la seva dedicació pels més febles de la societat, primer des de l'església del Carme i després amb la creació de la Fundació Jericó, que es va traslladar des del centre parroquial al carrer Tallada, al Centre Històric, on desenvolupa també la funció d'alberg municipal. Ha estat i seguirà essent un orgull que una entitat com la Fundació Jericó gestioni l'alberg. La Fundació Jericó ha aconseguit també, a l'entorn de Mossèn Mora, aglutinar un conjunt de voluntaris compromesos amb la tasca social.

Recordo la seva il·lusió quan es va inaugurar l'Alberg Jericó, a la seva ubicació actual, i també recordo quan ens va ensenyar l'espai dedicat al culte a l'alberg per a catòlics, ortodoxos, jueus i musulmans amb icones de totes les religions, trametent una profunda estima per la persona i respecte a les creences individuals. Aquest espai és una mostra més del seu tarannà i de la seva profunda vocació d'acollida i de servei al pròxim.

Al maig de l'any 2016 l'Ajuntament de Lleida li va concedir la Medalla de la Paeria a la Solidaritat per la seva tasca permanent d'ajut als més desfavorits. Una intervenció mèdica no li va permetre recollir la distinció al Saló de Plens i l'hi vaig lliurar a l'Hospital de Santa Maria, on llavors es trobava. Malgrat la seva malaltia va seguir treballant a la parròquia i a la Fundació fins fa poques setmanes. Fa molt pocs dies el vaig veure per darrera vegada a la Casa Sacerdotal, i no em va parlar d'ell, em va parlar del futur del

Centre de Dia per a Persones Sense Sostre, que construirem a l'antic Convent de les Josefines. En molt poc temps de diferència la nostra ciutat ha perdut dos personalitats dedicades als altres: el Pare Joan Sunyol i, ara, Mossèn Joan Mora.

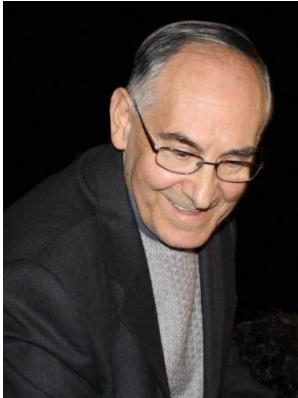
Mossèn Mora ha deixat una petjada inesborrable en la ciutat i en la vida de moltes persones. La seva obra continuarà però trobarem a faltar la seva dedicació incansable, el seu carisma i la seva bondat.

Descansi en pau.

Àngel Ros, Alcalde de Lleida, 12 de febrer de 2018

JOAN MORA PEDRA. UN PASTOR DE L'ESGLÉSIA QUE ENS DEIXA PETJADA A LLEIDA

Sabiem i hem estat a seu cantó durant la llarga malaltia de l'amic i prevere Joan Mora Pedra, nascut al 44 a Trago de Noguera, el qual, en les darreres setmanes, havia empitjorat la seva salut, tot i ser encara incrèduls que ja no el puguem tindre físicament entre nosaltres.

Amb l'amic Mossèn Joan hem compartit moltes coses en aquesta vida. Ell ha estat el nostre rector a la parròquia del Carme dins la unitat Pastoral conjuntament amb Sant Joan (i durant bastants anys Sant Pere), també membre del Consell Pastoral i de l'atenció pastoral als emigrants, sempre estant proper a tots els col·lectius més desfavorits i fins i tot marginats.

A l'amic Mossèn Joan tots els que l'hem estimat en la vida terrenal, incloent-me a mi mateix, el retindrem en la nostra memòria per sempre i amb ell, tots els moments i accions viscudes. La seva estima per la seva família i la gent del seu poble Tragó de Noguera (Noguera). L'estima per la gent de Pont de Suert als quals els va dedicar uns quants anys de la seva vida pastoral i als amics de la confraria de Sant Sebastià de la qual era membre destacat.

Tot el que ens ha deixat fer i aportat al nostre grup teatral TOAR encoratjar-nos a fer activitats i ser continuadors del recordat ATC, de la pròpia parròquia i un col·laborador més de l'entitat juntament amb els nostres presidents Enric Castells Gamés, que ja és al Cel, i l'actual Jordi Vivas Fillat, mai varen faltar a la cita Els Pastorets, La Passió, els Recitals Poètics i assajos del Tenorio i moltes obres i espectacles.

Recordarem amb molta estima el dia que si li va atorgar la Medalla d'or de la ciutat a la solidaritat que juntament amb el Paer en Cap Àngel Ros i Domingo i Mossèn Joan Ramón Ezquerria li vàrem portar a l'Hospital, ja que en el moment del lliurament estava ingressat al hospital a causa de la seva malaltia. Recordem l'homenatge i reconeixement al Lleidatà solidari de la Jove Cambra Internacional de Lleida, acte celebrat a La Llotja de Lleida.

L'emoció en la inauguració de les noves instal·lacions del temple dels Cristians Romanesos ortodoxes a Passeig de Ronda, en la qual, li varen lliurar el màxim guardó existent en la gran Creu Episcopal pel seu suport als seus onze anys de convivència a les instal·lacions de la parròquia del Carme.

Recordo, per descomptat, la recuperada processó de la vetlla del dia del Carme pels voltants de la parròquia i de les novenes exitoses a la Mare de Déu del Carme, així com la festa de les Carmes. Recordo tots els actes solidaris que ens va fer a la Parròquia del Carme impulsat per ell als salons i parròquies.

Recordo l'estima i afecte demostrats cap als col·lectius d'emigrants i, especialment, els molts anys de compartir la parròquia amb Romanesos catòlics i ortodoxes, puc afirmar que els diferents col·lectius d'emigrants dels diferents països sempre l'han tingut com un pare, així li varen demostrar en l'homenatge que a finals de gener li varen fer amb motiu del seu 74 aniversari amb balls tradicionals dels seus països, plats típics de les seves terres i un gran nombre de tortells de festa.

Recordo, el bon treball fet amb el meravellós equip i voluntaris de Jericó donant aixopluc a emigrants que mercès a la seva gran labor i treball tenen garantits dinars i hostalatge a la nostra ciutat. Recordo el treball fet per l'equip de cardots i diaques que han fet possible a la pastoral a la Parròquia del Carme juntament amb l'incansable i gran mestre que és l'amic Mossèn Joan Ramón Ezquerria el que fou també rector del Carme, que en tot moment ha estat al cantó en la seva malaltia. He de recordar les moltes sortides que ha preparat per què els emigrats i gent de la parròquia poguessin veure i participar de romeries, espectacles i gaudi divers.

Recordo la complicitat a les unitats pastorals de la ciutat i la sempre col·laboració amb els diferents Bisbes que han estat a les nostres diòcesis, en l'actual Salvador Giménez, que ha sigut molt accentuada, ja que aquest ha estat constantment al cantó, fent moltes visites i donant suport al nostre Mossèn Joan o com li diuen els emigrants "El Padre Joan".

Són tantes i tantes les coses bones que podríem dir de Mossèn Joan Mora que seria molt llarg per poder plasmar en aquestes línies d'acomiadament. Per la meua part, només em cal que dir-li: Amic Joan, mil gràcies per tot el que m'has ensenyat i ajudat en la meua vida i la de molts amics i companys, bé saps que sempre et tindrè present i que deixes un buit en el dia a dia, però tinc l'esperança que un dia ens retrobarem en la vida eterna que tu tant vas predicar en les celebracions eucarístiques i trobades.

Lleida i les seves comarques et recordaran com el Pare bo, proper, humanitari i humil que sempre ens vas mostrar, donat sempre als més necessitats de la nostra societat, ara ja ets a la pau de la vida eterna, segueix demanant al pare bo que cuidi dels que has estimat i has dedicat la teva activitat pastoral. Descansa en pau i milers de gràcies per tot amic Mossèn Joan.

Cosme Garcia i Mir, 12 de febrer de 2018
Periodista Radiofònic i col·laborador de la P. Carme

A REVEURE MOSSÈN JOAN

Una multitud de lleidatans hem anat a acomiadar al pare Joan Mora, el de la Parròquia del Carme, el fundador de Jericó, l'acollidor dels immigrants... i què més podríem dir d'ell: Ha estat per tots nosaltres un model de la caritat.

Allí a la catedral hi havien molt voluntaris que l'ajudaven: la Tània, la gitana viuda des de ben jove que dona de menjar cada dia a 150 famolencs, junt amb l'Espanya el revolucionari que ha voltat mig món, que cuina per tota aquesta gent. Allí hi havia tanta gent que no havien sabut dir que no quan ell anava a demanar pels pobres. L'església era plena de latins dels Andes, equatorians, bolivians, peruans etc. No hi faltaven els romanesos, i tants i tants...

Quan el veia pensava sempre en sant Pau, que en una d'aquelles cartes seves deia que un, encara que faci grandeses, parli molts idiomes, sigui molt bona persona... però no té caritat, no serveix per a res. Sí, ell fou el rei de la caritat. I la caritat sempre retorna en exemple i en agraïment. Certament, el local estava de gom a gom. I s'hi respirava allò que diu l'Evangelí de "la comunió dels sants" que traduït al llenguatge d'avui vol dir la fraternitat dels germans. És aquesta comunió la que ens fa germans, tinguem les idees que tinguem. I ell n'era un expert en aquesta virtut. Mai hi vaig veure un bri de sectarisme en la seva actuació. Era ecumènic, no pas teòric sinó practicant-ho en tot moment. Acol·lí als ortodoxes que no tenien local, promogué reunions per orar a Déu conjuntament amb els representants de tots els cultes... etc.

Els gitanos ho vam veure quan l'oncle Antonio Salazar va posar el crit al cel pels gitanets desvalguts als campaments, i fou ell amb el Bisbe, junt amb el Pedro, el pastor del culte evangèlic que hi van anar un hivern que estaven allà a temperatures sota zero. No va fer escarafalls amb qui, a l'hora de fer el bé. Per això no era un home perillós, perquè no feia més política que la caritat amb lletres grosses.

Quan el veies obrar entenies què volia dir ser "evangèlic". Ell ho era: el missatge de la pau, la caritat i la humilitat que li sortia pels porus. Home sense terra, ja que el seu poble on va néixer (Tragó de Noguera ja no existeix, va quedar soterrat en un pantà), no li calia ja que la terra de la gent que ell acollia era la seva terra. Un home de pau se n'ha anat. El recordarem, perquè ens ha demostrat que un sol home senzill pot fer molt. Només que ho demani a homes i dones com els que hi havia en aquella església, que ben segur que esperen que hi hagi algú com ell que passi al davant i "en comunió" s'hi apuntin i facin un treball comunitari exemplar com el que va fer ell.

Gràcies Pare Joan pel vostre exemple per al nostre "gaf" (poble).

Joan Argilès Ciscart, advocat

Nando Nouvilas Bautista, Associació gitana "La veu del gaf"

Paco Salazar Gimenez, Associació Cultural gitana de Lleida

13 de febrer de 2018

MOSSÈN JOAN

Mossèn Joan (Mora) ens ha deixat. No soc una persona religiosa, però des del moment en el que el vaig conèixer i començar a tractar-lo en relació a la Fundació Jericó, no em vaig poder negar a res i sempre que em va demanar alguna gestió, vaig intentar reeixir. Si no ho hagués fet, no l'hauria pogut mirar a la cara. Aquella cara amb la qual els immigrants l'escoltaven i l'adoraven perquè molts cops ell feia l'impossible per ajudar-los, sense perdre mai el somriure, malgrat avançava la seva malaltia.

Però segur que glossar la seva tasca, ho veuria com un desaprofitement d'aquesta columna. Jericó, el seu gran projecte, és la qüestió que voldria que destaqués. Primer, recordant la infinitat de voluntaris que hi col·laboren i el gran nombre d'usuaris que hi passen cada dia i que l'estaran eternament agraïts. I segon, el mossèn estava preocupat pel futur de Jericó i esperava que totes les institucions que sempre hi han cregut i li han donat suport, ara no els deixin de banda. Seria un lleig al mossèn i un cop duríssim a les persones necessitades. La porta que ell va obrir, ja no es pot tancar, ans el contrari, cal fer-la més ampla perquè hi pugui acollir més gent, tanta com sigui possible. El seu exemple de solidaritat s'ha d'estendre com una taca d'oli. Confio que no el defraudareu.

Josep Ramon Ribé, Director de La Mañana

12 de febrer de 201

LA FIGURA DE MN. JOAN MORA I PEDRA

La figura de Mossèn Joan va ser gran, tan gran que en el seu comiat va omplir la catedral de Lleida i també l'església de l'Assumpció del Pont de Suert, on tantes hores hi va passar.

Mossèn Joan va arribar al Pont de Suert a finals de l'any 1966. Era un noi jove, eixerit, com deien les àvies d'aleshores, a qui agradava estar amb els nens i jugar al futbol, tot i les dificultats de portar sotana.

Va anar creixent com a persona i com a capellà, alhora que anava casant els nostres pares, batejant-nos a nosaltres, formant part de la nostra infantesa, de la

nostra joventut i de la nostra vida.

Trenta-cinc anys donen per a molt: moltes excursions, colònies, representacions de pastorets, tantes i tantes vivències al costat dels més joves. La seva vida ha estat una intensa història de solidaritat, visites a malalts, amb la porta sempre oberta a qui es quedava al carrer, fos quina fos l'hora del dia o de la nit, oberta al qui tenia un problema o a qui simplement necessitava un consell.

Va estar molt compromès també amb el manteniment del patrimoni: La Mola, l'Ermida del Remei, Rocamora, Santa Margalida, Viu de Llevata, l'Església Vella del Pont de Suert i tantes d'altres, on, a més de promoure'n la restauració, els paletes de la comarca trobaven en ell un incansable manobre.

Els darrers anys, des de la seva responsabilitat a la parròquia del Carme de Lleida i la seva atenció als immigrants, va promoure i portar endavant la Fundació Jericó, desenvolupant una grandíssima tasca social, donant aixopluc als més desemparats, tant en el cos com en l'esperit, facilitant un lloc per a dormir, un plat calent, etc., i un lloc on cadascú, fos quina fos la seva religió, pogués resar al seu Déu.

Ha estat un exemple d'entrega, de compromís, de vida intensa dedicada als altres. Ambaixador de la devoció a Sant Sebastià i cofundador d'aquesta festivitat a Lleida, on aquest any, en la seva quinzena edició, no va voler perdre l'oportunitat d'assistir al dinar i saludar tothom, un a un, com sempre, donant una darrera mostra de fermesa i de superació davant la seva malaltia.

Mossèn Joan forma ja part de la nostra història, una part inseparable de tots nosaltres, que el portarem per sempre en un lloc predilecte dels nostres cors.

Gràcies Mossèn per una vida dedicada als altres!

José Antonio Troguet Ballarín, Alcalde del Pont de Suert

Homenatge pòstum a Mossèn Joan Mora al Pont de Suert. Parròquia de l'Assumpció, 15 de febrer de 2018. Pedres Vives, Butlletí interparroquial de l'Alta Ribagorça, núm. 186, març 2018

MOSSÈN JOAN 'IN MEMORIAM'

Mossèn Joan Mora i Pedra, gran persona i model de bon cristià, nascut a Tragó de Noguera, poble abandonat al 1964 a causa de la construcció dels embassaments de Canelles i de Santa Anna, ha mort a Lleida el dia 11 de febrer als 74 anys, després d'una llarga malaltia.

Va cursar els estudis eclesiàstics i va ser ordenat prevere al Seminari de Lleida i des del 1966 fins el 2001 va ser el rector de la parròquia del Pont de Suert i de tots els pobles d'aquest municipi de l'Alta Ribagorça, d'alguns del Pallars Jussà i també va ser sacerdot a parròquies

aragoneses d'Alta Ribagorça: Betesa, Buir, Santorens, Sirès, Soperuny, Aulet, Pallerol, Sopeira...

La tasca que va desenvolupar en aquests poblets de muntanya, juntament amb els seus companys mossèn Ezquerria, mossèn Jaume Pons, mossèn Antonio Abadías, mossèn Ramon Vila, mossèn Riu, mossèn Bravo, als quals més tard es va ajuntar el colombià mossèn Basilio i altres... va ser molt important: van fomentar la recuperació d'ermites oblidades -treballant com un més-, van reunir la joventut portant-los d'excursió a diversos indrets, entre ells el seu poble natal, al qual ell recordava amb nostàlgia, fomentaven grups de teatre entre la joventut dels diversos pobles, feien que els joves aprenguessin música, visitaven els malalts, van organitzar els campaments d'estiu a Aneto i Senet ...

Mossèn Joan i els seus companys van crear la Romeria Comarcal de la Ribagorça allà als anys 1986, que encara funciona avui en dia, on totes les poblacions de la Ribagorça aragonesa i catalana es troben el primer dissabte de setembre per honorar la Mare de Déu,

També va ser mossèn Joan un promotor en recuperar obres d'art de l'Alta Ribagorça i va crear un museu xic a l'Església Vella de l'Assumpció de Maria del Pont de Suert on s'exposen la Mare de Déu de la Mola del segle XII, i altres obres barroques i objectes litúrgics constituint la Col·lecció d'Art Sacre de l'Alta Ribagorça, procedents del Pont de Suert i d'algunes parròquies dels voltants. I així, amb la col·laboració d'altres persones com la Montse Macià, van fomentar les exposicions de Setmana Santa: Maria, Christus, Kirye, Sanctus..., que més tard s'exposarien a l'Institut d'Estudis Ilerdencs.

Després del 2001 mossèn Joan va ser el rector de les parròquies de Sant Joan Baptista i de la Mare de Déu del Carme de Lleida, a part d'altres càrrecs, que va exercir. I destaca la seva ingent labor a la ciutat de Lleida perquè va ser l'emprenedor de la Fundació Jericó, que naix del voluntariat solidari del Carme, i esdevé un alberg i menjador al carrer Tallada per als més desfavorits i desprotegits de la nostra societat, va crear grups de repàs escolar per als nens sense recursos, grups de catequesi i oci per a joves... Es va convertir

en un referent per a molts immigrants: equatorians, hondurenys, colombians, africans..., per a ells és el padre Juan, al qual li han demostrat el seu agraïment en moltes ocasions. L'Ajuntament de Lleida l'any 2016 li va concedir la Medalla de la Paeria a la Solidaritat, per la seva gran implicació social dins la Fundació Jericó a la ciutat de Lleida.

Així mateix va ser una persona conciliadora amb altres pensaments religiosos i va deixar l'església del Carme als germans ortodoxos, que no tenien temple a Lleida fins fa ben poc, per aquest motiu li van fer un acte de reconeixement a la seva generositat.

Recordarem el sacerdot devot de la Mare de Déu, el seu aspecte auster, amb la camisa gris i l'alçacolls blanc, seguidor de Sant Joan d'Àvila, senzill, solidari, generós, emprenedor, d'ampla riulla i veu agradable, sabia escoltar i ajudar les persones que ho necessitaven. i sobretot, les seves bones obres, espirituals i materials. On ell no hi arribava, trucava a les portes que l'obrien per aconseguir millorar la vida real de molta gent.

La cita que li van posar damunt del seu fèretre a una rotllana de tronc de fusta -com els que utilitzaven per posar el nom a les ermites- amb tres espigues plenes de gra, és ben bé un símbol del que ha estat la seva vida, fèrtil i rica, plena d'amor cap als altres, ajudant els més desprotegits i necessitats de la societat, deixant persones al càrrec de persones, pregant per un món millor: «Si el gra de blat cau a terra i mor, dona molt de fruit.» (Joan 12:24)

Glòria Francino Pinasa

Temps de Franja. Revista de les comarques catalanoparlants d'Aragó, 20 de febrer de 2018

MOSSÈN JOAN MORA, IN MEMORIAM: “NO HAY VIDA SIN PASIÓN”

El pasado día 11 de febrero de 2018 la Catedral de Lleida se llenó de feligreses, familiares, amigos y compañeros sacerdotes de Mossèn Joan Mora Pedra, para despedir a un modelo de entrega y olvido de sí. Mossèn era el actual Rector de la Parroquia del Carmen y fundador de la entidad Jericó. Las exequias tuvieron lugar a través de un acto muy emotivo en una catedral repleta de feligreses pertenecientes a las numerosas parroquias de la Ribagorza por las que pasó y en las que dejó su huella imborrable Mn. Mora, evidencia del afecto que todos tenían por este sencillo hombre de Dios y trabajador incansable en la Viña del Señor. Mn. J. Mora falleció en Lleida – y nació a la Luz- a los 74 años de edad a causa de una enfermedad que sobrellevó con gran entereza. Descansó en la paz

del Señor e inició una vida eterna también en nuestro recuerdo. A pesar de apostar por una vida callada y discreta, fue un referente de la ciudad de Lleida en la solidaridad hacia las personas más vulnerables, ya que puso en marcha el servicio de reparto de alimentos entre las personas más necesitadas, junto con otros sacerdotes y feligreses. Pero su parroquia no fue solo un símbolo de solidaridad sino también de integración, cediendo un espacio a los ortodoxos hasta que se inauguró su nuevo templo en el paseo de Ronda de la ciudad del Segre. Mn. Joan fue, pues, un hombre ecuménico, que supo dar mucho y sin esperar nada a cambio.

Se hace difícil glosar o condensar en unos breves párrafos toda una vida entera de entrega y sin caer en meros tópicos. Solo la osadía y el agradecimiento nos puede mover a tal ingente tarea, con la única pretensión de que sirva para las futuras generaciones como motivo de imitación, aunque, como acaba de recordarnos y de advertirnos el Papa Francisco, citando el Concilio, ante la imitación o emulación de nuestros hermanos aventajados en vida de fe y caridad: “Cada uno por su camino”. Entonces, no se trata de desalentarse cuando uno contempla modelos de santidad que le parecen inalcanzables. Hay testimonios que son útiles para estimularnos y motivarnos, pero no para que tratemos de copiarlos, porque eso hasta podría alejarnos del camino único y diferente que el Señor tiene para nosotros” (Gaudete et exultate, 1, 11).

Mn. Joan Mora fue un ejemplo sencillo de trabajo callado y constante, casi llegando hasta la extenuación en ocasiones, salvando el escollo de una salud puesta a prueba. Quienes lo conocimos desde joven en los pueblos de la Ribagorza o en campamentos de

verano, así como en numerosas excursiones apostólicas a Roma y a otros lugares, “insistiendo a tiempo y a destiempo”, entre viajes nocturnos en autobús, podemos dar fe de su fiel entrega y de su denodada efectividad ante numerosas adversidades. Los diálogos con jóvenes, a través de excursiones escalando los picos de los Pirineos, fueron ocasión propicia para un trato respetuoso, exquisito, animoso y siempre entusiasta y con capacidad de involucrar a todo el que el que se rozaba con él.

Y en otro orden de cosas, quienes tuvimos la dicha de poder participar en muchas de sus sencillas y animadas homilías diarias, en el Carmen, podemos afirmar con toda rotundidad que dejaban traslucir un corazón en sintonía con el Señor, un corazón joven y entusiasta. Y en ocasiones, constatábamos como, al salir de su parroquia al mediodía y alguien requería su atención y ayuda, al punto se detenía y lo miraba con verdadero respeto y embeleso hasta intentar solucionar su problema: “No hay vida sin pasión”.

El Obispo de Lleida, Salvador Giménez Valls, recordó en su hermosa homilía durante las exequias por Mossèn J. Mora, detalles sencillos pero elocuentes de su vida que se hace difícil reproducir en estas breves líneas. Con todo, resaltaremos la alusión del Obispo de Lleida a la lectura asidua de Mossèn Mora de las cartas y escritos de San Juan de Ávila, enfatizando cómo el santo de Andalucía insistía en que el alma debe prepararse, en su recorrido terreno, para encontrarse con el Señor, que no llevó una vida exenta de sacrificio hasta el extremo y de entrega constante y fiel. De ahí la necesidad que sintió para prepararse para ese encuentro.

Mossèn Joan Mora gozó de la aureola de buen sacerdote, y sentía pasión por las personas que se le acercaban, mostrando una fuerza a menudo abductora y envolvente en extremo y así la transmitía. Como San Pablo en el Camino de Damasco, fue consciente del amor de Dios hacia cada uno de sus hijos y optó por vivir para el Señor y solo para él. Y en su persona este elemento objetivo (“el amor de Dios”) se unió al subjetivo (“me ha amado a mí, ha resucitado por mí...”). Supo descubrir el “tesoro escondido” y sacrificar, día a día, lo que hiciera falta “para comprar el campo”. De ahí que nada le pareciera una exageración con tal de ganar a Cristo.

En los momentos cruciales de la Iglesia, han sido siempre los santos quienes han aportado luz, vida, nuevos caminos y una renovación sencilla pero profunda. También hoy, que vivimos un tiempo crucial, necesitamos modelos de santidad, gente cercana, de al lado nuestro, normales. En este sentido, creemos que, sin duda, esta afirmación puede aplicarse a Mn. Joan Mora. Por todo ello, quizá no sea exagerado decir que fue inquebrantablemente fiel a sí mismo como la brújula al polo.

Que su recuerdo nos estimule, que su intercesión nos haga avanzar en un conocimiento fiel del Señor, sin ruido, sin alharacas. Encomendémonos mucho a él, pidámosle muchas cosas, ahora que está tan cerca de Dios. La gracia de su Bautismo fructificó en un camino de santidad, pero quiso hacerse santo viviendo con alegría su entrega: *Non omnis moriar* (Horacio, Od. 3,30) y como a Santa Teresita, a la que tanto citaba, también a Mn. Joan se le puede atribuir este pensamiento que tanto le animó cuando estuvo entre nosotros:

“Lo que me impulsa a ir al Cielo es el pensamiento de poder encender en amor de Dios una multitud de almas que le alabarán eternamente”.

Josep Antoni Clúa Serena, catedràtic de Filologia Grega de la UdL

Lleida, 20 febrer 2018

JOAN MORA, EL SACERDOTE DE LOS INMIGRANTES

Padre Juan, hace un mes partiste hacia la eternidad.

Nos dejaste muchas enseñanzas y, sobre todo, un gran ejemplo de vida. Hemos aprendido mucho con tu dedicación y por todo ello, te llevaremos por siempre en el corazón.

Saludos querido padre Juan, nuestro querido amigo español, que hiciste tanto por "tu grupo de inmigrantes".

Hemos tenido una gran pérdida con tu partida, pero nos quedan muchos amigos que conocimos gracias a tu labor.

¡La semilla está sembrada, los frutos serán como tu corazón!

Raquel Contreras, 1 de marzo de 2018

MOSSÈN JOAN MORA I EL BEAT FRANCESC CASTELLÓ

Avui fa justament un mes que moria a Lleida l'estimat i ara enyorat Mn. Joan Mora, que havia deixà escrit: "La meva vocació ha esta sempre l'amor". La ciutat i la diòcesi l'acomiadà en un multitudinari funeral celebrat a la Catedral de Lleida, plena a vessar com poques vegades l'hem vista els lleidatans, aplegats per acomiadar a un home de Déu que visqué pels demés, exemple de bondat, testimoni de caritat i solidaritat i "símbol d'entrega als altres", en paraules aquestes darreres de l'alcalde Àngel Ros.

I avui també, l'11 de març de 2001, fa justament disset anys que un ancià Joan Pau II beatificava a Roma el jove químic lleidatà Francesc Castelló, màrtir de la persecució religiosa dels inicis de la Guerra Civil, quan per amor a Déu i els germans morí afusellat al Cementiri de Lleida el 29 de setembre de 1936. Tenia solament 22 anys.

Segurament que us preguntareu, que té a veure el beat Francesc Castelló amb Mn. Joan Mora? Doncs molt i cal explicar-ho, tot fent recordança de com va ser ell l'artífex de convertir l'església de Sant Pere de Lleida, de la qual aleshores n'era el rector, en un memorial permanent del jove màrtir. Tot aprofitant l'avinentesa de la rehabilitació que havia endegat de l'interior d'aquest temple, amb la renovació de la pintura i una nova il·luminació, va concebre l'idea de dedicar una capella al Beat i alhora ubicar en la planta superior una exposició permanent, per tal de donar a conèixer el seu testimoni.

No cal que us digui que Mn. Mora va dedicar-se amb passió i entusiasme a aquest projecte, que tot i semblar gairebé un somni, és faria realitat a poc més d'un any de la beatificació de Francesc Castelló. Fou el 28 de setembre de 2002, dia de la seva festa litúrgica, quan el bisbe Francesc Xavier Ciuraneta beneí el primer altar dedicat al màrtir en la que havia estat l'antiga capella del Santíssim, on Mn. Mora havia fet col·locar una impactant fotografia del Beat. També s'inaugurà l'exposició permanent, aplegant en ella un bon nombre de records personals del beat, com els seus llibres d'estudiant de Química, el títols acadèmics, peces de roba entre elles l'uniforme de soldat juntament amb altres elements que son avui per avui veritables relíquies del jove màrtir. L'exposició ofereix també un conjunt d'imatges gràfiques reproduïdes la majoria d'elles de l'àlbum fotogràfic familiar, amb altres de la cerimònia de la seva beatificació a Roma.

El bisbe Ciuraneta digué aquell dia que la Mostra esdevindria amb el temps un testimoni feaent de l'exemplaritat de la vida del Beat Francesc". I el mateix Mn Joan, la definí com: "...un testimoni valent i alligonador que ens colpeix interiorment i ens parla d'un jove lleidatà que ha estat fidel a Crist fins la mort". I des d'aleshores l'exposició porta com a lema: "Francesc Castelló, màrtir. Un jove fidel a Crist".

Tot plegat va unir profundament Mn. Joan Mora amb les germanes del Beat, la Teresina i la Maria Castelló totes dues ja traspassades, que sempre van reconèixer i agrair l'esforç i l'entusiasme que Mn. Joan havia posat en la Causa del seu germà. També ho va fer amb la Comissió Pro Beatificació de Francesc Castelló, encapçalant una iniciativa que va saber tirar endavant deixant de banda els obstacles i salvant tots els entrebancs, també els econòmics, culminant amb èxit el propòsit de dedicar l'església de Sant Pere, que havia estat en vida la seva parròquia, al beat Francesc.

L'11 de març de 2003 amb ocasió del segon aniversari de la beatificació, Mn. Joan va escriure unes ratlles al butlletí de la Comissió -aleshores ja de Canonització- que després de la seva mort prenen de nou tot el sentit: " No sé per què, cada cop que obro les portes del temple, sento com un aleteig especial que sembla que Francesc hem diu: Sóc aquí, perquè estic en Déu. Us convido a passar, amb calma, per la nostra església. Francesc l'amic de Crist, us colpirà també, i us agrairà amb els dons de Déu". Per cert, potser caldria fer cas a Mn. Joan Mora i passar molt més del que passem per l'església de Sant Pere, visitant l'altar del Beat i l'exposició permanent.

Voldria acabar amb unes paraules que el bisbe Ciuraneta digué en aquella jornada en que obrí portes l'Exposició i es beneí la capella del Beat, quan al referir-se a la donació i entrega als altres del jove màrtir digué: "... coneixem molts fets que mostren la seva entrega, la donació i preocupació pel bé dels altres. La seva vida es tot un rosari de negacions pròpies, per donar-se al Pare Déu i als homes". L'estimat bisbe Ciuraneta es referia aleshores a Francesc Castelló, però sens dubte que agafant aquelles paraules podem referir-nos avui i ara a Mn. Joan Mora, que tant s'emmirallà i estimà en vida el beat i que com ell ha estat exemple de donació i preocupació pel bé dels altres.

Jordi Curcó

Comissió Pro Canonització del Beat Francesc Castelló, 11 de març de 2018

*A MOSÉN JOAN MORA
QUE DIOS TENGA EN SU GLORIA*

*Cuando pierdes un amigo
un amigo de verdad,
te deja el alma vacía
y no puedes reaccionar.*

*Te quedas anonadado,
dudando si es realidad
que aquel al que tanto aprecias
no vuelvas a verle más.*

*A mí se me fue el mejor
el confidente ideal,
ése que nunca te falla
y a tu lado suele estar.*

*Quien en las horas más bajas
siempre te sabe escuchar,
y te anima y te aconseja
cuando algo te va mal.*

*Su marcha deja un espacio
muy difícil de llenar.
El listón queda muy alto
para quien venga detrás.*

Era tan digno y honrado,
tan sencillo y servicial
que fue un regalo divino
el contar con su amistad.

Nunca le escuche una queja.
En él todo era bondad
con él yo me confesaba
por ser un hombre cabal.

Cabal, bueno, generoso;
siempre dispuesto a ayudar
buscaba el término justo
y justo fue hasta el final.

Pero él recibió una cita
que no se pudo negar.
La cita era en el Cielo
y allí estará el Padre Juan.

Hoy, el cementerio de Lleida
Le da el cobijo final
¡Su epitafio: "Amaros todos"
Fue su postrera bondad.

Antonio Gutiérrez Moreno

**Recital poètic musical del TOAR en homenatge a Mossèn Joan Mora
Parròquia del Carme, Diumenge de Rams, 25 de març de 2018**

MOSSÈN JOAN MORA IN MEMORIAM

Al meu imaginari personal el Pont de Suert està lligat a l'església vella i a Mossèn Joan Mora i Pedra. Un binomi, aquest, que per a mi té un denominador comú: les exposicions d'Art Sacre que cada Setmana Santa entre els anys 1994 i 1999 organitzar a les naus i les capelles de l'església vella. Avui, amb la perspectiva del temps, gairebé vint-i-cinc anys, aquests esdeveniments prenen una àmplia dimensió perquè van suposar una sacsejada cultural i patrimonial de primer ordre de la qual Mossèn Joan Mora en va ser l'ànima i el motor alhora.

Christus, Hagios, Sacturs,, Maria, Regina i Lavaix significaven alguna cosa més que unes més o menys rellevants mostres d'art litúrgic conservat a les parròquies del Pont de Suert. Foren la materialització de la incansable voluntat de Mossèn Joan Mora de recuperar, preservar i difondre el llegat del patrimoni litúrgic dels pobles de la Ribagorça.

El seu objectiu: conservar el patrimoni per retornar-li la seva funció i valoració pastoral. I, alhora, que els pontarrins i el conjunt de ribagorçans s'emmirallessin i s'identifiquessin en aquests testimonis de la trajectòria artística, religiosa i devocional del territori. Una iniciativa reeixida del servei al poble en la seva expressió més noble que Mossèn va treballar i compartir des del primer dia amb el seu alter ego, Mossèn Joan Ramon Ezquerria, amb que va constituir un tàndem gairebé perfecte, el qual va esdevenir garantia d'èxit en qualsevol de les empreses que junts van endegar.

Per assolir els seus objectius, Mossèn Joan va mobilitzar, diria més, entusiasmar, un grup de gent actiu, sensible i amb ganes de despertar la societat pontarrina a través d'accions culturals: la Comissió Parroquial d'Art, formada per un ventall polièdric i transversal de persones que estaven convençudes que la preservació i difusió del patrimoni cultural és un potent motor per a construir una ciutadania de qualitat i amb la necessària autoestima.

I d'aquella amalgama de gent amb sinergies amb l'Ajuntament del Pont, el Consell Comarcal de l'Alta Ribagorça i el suport econòmic i tècnic de l'Ajuntament de Lleida, esperonats tots per l'incansable polatge de Mossèn Joan, en va sorgir una de les iniciatives més singulars del segle XX al territori ribagorçà i lleidatà.

Recordar l'actitud i empena de Mossèn Joan preparant i organitzant aquelles exposicions, és visualitzar imatges d'un riquíssim calidoscopi configurat per una incansable tenacitat, altes dosis d'audàcia i tossuderia, però també, sobretot, de generositat i honestedat. Per ulls de mirada intel·ligent amarada de solidaritat,

altruisme, acceptació de la diversitat, respecte... Un calidoscopi l'espill més important és, i a manera d'eix vertebrador, un home d'Església fidel al seu poble, la seva gent i amb una fe profunda que, como una patina, ho impregnava tot.

Dins el meu record hi té un lloc especial una reunió de la Comissió, el resultat de la qual amenaçava l'èxit de l'edició anual de l'exposició. Mossèn, amb el seu bonic somriure i la seva veu amable però contundent, va sorprendre recitant el poema de l'oració de santa Teresa: "Nada te turbe, nada te espante. Todo se acaba. Dios no se muda; la paciencia todo lo alcanza. Quien a Dios tiene nada le falta. Solo Dios basta." I l'exposició es va fer, com a signe de l'amor a l'Església i símbol d'un altíssim sentit de responsabilitat vers el patrimoni litúrgic que la Història ens havia llegat.

Aquesta semblança de Mossèn Joan Mora és la que, de ben segur, ha quedat impresa en tots els que vam participar en aquella aventura patrimonial i que va fer possible que l'art pontarrí i ribagorçà s'exposés a Lleida, la Seu d'Urgell, Solsona i Sabadell. I que els frontals romànics més emblemàtics del Museu d'Art Nacional de Catalunya procedents de l'Alta Ribagorça s'exposessin a l'Església Vella.

Mossèn Joan tenia un somni patrimonial i, doncs, cultural: que l'antiga Església Vella de l'Assumpció de la Mare de Déu, del Pont de Suert, fos l'embrió del futur Museu d'Art Comarcal de la Ribagorça. Just, abans de ser nomenat rector de l'església de la Mare de Déu del Carme, de Lleida, Mossèn va aconseguir netejar les voltes i tribunes de l'Església Vella i destinà aquests espais a exposició permanent del patrimoni religiós de la parròquia del Pont, la qual va ser inaugurada el 2001.

Mossèn va deixar anar el camí del seu somni, un somni que avui roman com a potencial motor de dinamització. Amb aquests projectes culturals, Mossèn Joan va retornar l'autoestima a la gent del Pont de Suert. Unes iniciatives que no li prengueren pas temps per allò que era realment important per ell: acollir, acompanyar i tenir cura dels seus feligresos. I ho va fer servint i estimant sempre. Aquest és el seu gran llegat. Siguem-ne dignes!

Montserrat Macià i Gou

Exdirectora del Museu de Lleida Diocesà i Comarcal i de l'IEI

Diputada del Parlament de Catalunya

Discurs a la Setmana Santa Cultural del Pont de Suert, en el 25è aniversari de la Col·lecció d'Art Sacre de la Ribagorça, 26 de març de 2018

EL BUEN POSADERO DE JERICÓ HACE UN AÑO SE MARCHÓ CON EL SR. SAMARITANO

Un día apareció un hombre que tenía magia en la voz, calor en sus palabras y encanto en su mensaje. Un día apareció un hombre que se acercó a los más pobres y marginados de su tierra.

Un día apareció un hombre tan cercano y transparente que todo él era reflejo y presencia de Dios.

Hacer memoria de los seres queridos proporciona consuelo tras su ausencia. Un buen modo de resucitarlo en su humanidad será recordar aquellas imágenes de desvalidos, indefensos y menesterosos que le apasionaron. El Padre Juan era un coleccionista de miradas. Los miraba detenidamente y se conmovía. Nunca le molestaba la gente.

Su corazón intuía la desorientación y el abandono de estos desamparados. Captaba el sufrimiento, la soledad del que lo estaba pasando mal y le brotaba la compasión.

Veía con lucidez las necesidades de estos olvidados y ofrecía su voz, sus manos, su saber y su tiempo para denunciar y remediar estas situaciones de atropello.

Se parecía a Jesús porque su vida, su actuación y amor solidario era captado por los marginados como algo bueno.

Nada le impidió entrar en contacto con la realidad de los otros y experimentar la fuerza de la ternura de Dios.

Tu vida Padre Juan inspiró el trabajo de muchas personas generosas, la compasión de muchos corazones, ríos de solidaridad manifiesta. Nos parecía imposible continuar la misión de nuestro voluntariado sin tu palabra que había guiado nuestros pasos. Al marcharte con el Sr. Samaritano aquella tarde de febrero sentimos tristeza, pero hemos descubierto tu presencia de otra manera.

Gracias por contar con nosotros Padre Juan para ser un eco de tu voz, un reflejo de tu mirada, un latido de tu corazón, un instrumento en manos del Señor para que los que estén junto a nosotros puedan conocer su amor.

Seguro que estarás agradecido a este “Espai Mossen Joan” que la Parroquia te ha dedicado. Nosotros también estamos contentos de haber acercado por un momento tu presencia entre nosotros y disfrutar de tu sonrisa bondadosa. ¡ Sigue bendiciéndonos desde el cielo!

Antonio Miñano, 11 de febrer de 2019

EN EL 2º ANIVERSARIO DEL POSADERO DE JERICÓ QUE SE FUE SEDUCIDO POR EL BUEN SAMARITANO

Cuando muere alguien a quien hemos querido mucho, si nos unen con él los lazos del espíritu, nos es ofrecido su don. Somos mejores personas cuando la energía que animaba su vida queda y se prolonga en la nuestra. Lo mejor de él nos es entregado en su ausencia.

De este modo ha penetrado el Padre Juan en nosotros. Algunos rasgos de su existencia han quedado grabados a fuego en el recuerdo.

Su vida estuvo rebotante de gestos sencillos y humildes de misericordia que llenaban de sentido y esperanza su actuar. La fe impregnó los pequeños detalles y se confió a corazón abierto en las manos del Señor.

A pesar de su gran limitación por la enfermedad que padeció en los últimos tiempos, siempre quiso servir a las personas confiadas en su parroquia y al proyecto evangelizador de Jericó.

“Hay tanta gente herida, decía, tantas personas que necesitan ser aliviadas, tantos corazones por curar...”, que Jesús le urgía a poner sus manos sobre cada uno y curarlos. Mosén Joan tenía la gracia de devolver su dignidad a cada persona y ayudarla a conectar con las fuerzas de su corazón, porque sabía que la bondad de Dios habitaba en ella.

Corazón inquieto, siempre en camino al encuentro del Jesús cercano en el migrante y el desvalido que encuentra en él al buen pastor.

“Nunca me he sentido tan acogido como cuando él me hablaba” dirá un hispano.
“Cuando nadie movía un dedo por mí, él me salvó”, dirá un excluido.

A los voluntarios nos animaba con tono suave pero enérgico a vivir con una entrega decidida, lejos de la mediocridad y la autocomplacencia.

No frivolisó su popularidad. La aprovechó para comunicar los valores esenciales de la vida: la solidaridad, la familia, la fe, la gratitud hacia los demás. Sabía agradecer el más mínimo favor que se le hiciera.

Recojamos el testigo que nos dejó el Buen Posadero de Jericó y actuemos en coherencia:

El Padre Juan tenía en sus manos el tacto que cura, salía de él una fuerza que daba mucha paz.

Mosén Joan tenía en sus labios la palabra que sosiega, el consejo que consuela.

El Buen Posadero tenía en sus acciones una humanidad asombrosa, una ejemplaridad contagiosa.

A él que goza ya de la presencia de Jesús –el Señor samaritano- pidámosle que haga de nuestra vida un reflejo apasionante y conmovedor de la suya.

Antonio Miñano, 11 de febrer de 2010

EL POSADERO DE JERICÓ URGE AL BUEN SAMARITANO

En el 3º Aniversario de su ausencia (ahora en tiempos de pandemia)

Estos días te hemos visto, Padre Juan, tan cercano a los que te quisimos, salir a la calle con precauciones, dar mascarillas a los pobres, ofrecer gel de manos, porque la situación se ha puesto muy difícil en estos caminos inseguros de nuestra tierra.

Continúas realizando signos humanizadores a través de las manos de tus voluntarios. Porque tu compromiso por la fraternidad sigue haciendo milagros frente a la pobreza, el paro, la injusticia, la enfermedad, la marginación infinita.

Es la tuya una presencia invisible que da paz, vigor, energía, devuelve la dignidad. Tienes una fuerza especial para llegar al corazón de la gente, para hacer presente el amor de Dios, crear confianza, liberar del mal.

Incansablemente cercano, sencillo, siempre alegre. Te buscaban y estabas ahí ante el Señor, en silencio, o escuchando pacientemente a tus voluntarios, compartiendo sugerencias con ternura. Practicabas ese modo de ser compasivo que incluye estar disponible, eliminar distancias, buscar proximidad.

No temías tu fragilidad. Te entregaste a Dios, día tras día, hasta que una tarde de febrero, fiel Posadero, fuiste a encontrarte con el generoso Samaritano.

Vuelve con Él. Aprémiale a compadecerse de estos heridos del camino que somos todos los que vivimos este momento de prueba. Compartid con nosotros esta travesía oscura de temores y preocupaciones y hacednos vislumbrar la luz que serena y calma.

Gracias Mosén Joan, por los momentos inolvidables compartidos con todos nosotros sin importarte nuestra procedencia. Has dejado una huella imborrable en nuestros corazones.

Pide al Señor por nosotros, tú que has visto ya el rostro del Padre.

Antonio Miñano, 11 febrero 2021

BIENAVENTURANZAS DEL BUEN POSADERO DE JERICÓ EN EL 4º ANIVERSARIO DE SU PARTIDA EN COMPAÑÍA DEL SEÑOR SAMARITANO

El posadero de Jericó tenía noticia por los transeúntes que acogía en su albergue de un joven galileo que con su palabra ardiente pronunciada desde lo alto de un monte revolucionaba a las gentes sencillas. Un día se le presentó bajo apariencia de mercader samaritano y le cambió la vida. Por eso:

Bienaventurado es Mosén Joan porque hizo de la pobreza y del compartir, su modo de vida; y con su testimonio construyó el reino de los cielos.

Dichoso es el Padre Juan porque no le rebajó enjugar su rostro con lágrimas, pues en ellas se reflejaban los dolores de la gente y encontró el consuelo de Dios en el abrazo con los que sufren.

Feliz el Buen Posadero que consideró su ministerio un servicio, hizo de la mansedumbre su fuerza, reconociendo y honrando la dignidad de cada persona.

Bueno es Mosén Joan que no se encerró en su despacho como un burócrata, sino que encontró en el silencio de la oración diaria su alimento para buscar junto a los indefensos el sueño de la justicia de Dios.

Bienaventurado nuestro sencillo Mesonero porque tenía un corazón acogedor para la miseria del mundo, no temía ensuciarse las manos con el barro del alma humana, ni se escandalizaba por la debilidad de los demás, porque era consciente de su propia fragilidad.

Dichoso el Padre Juan porque desterró de su corazón la duplicidad y soñaba con el bien incluso en medio del mal y podía alegrarse del rostro de Dios que descubría en el reflejo de unos ojos afligidos.

Feliz el sufrido Posadero que trabajó por la paz, sembró en el corazón de sus voluntarios la semilla de la entrega sin condiciones a los migrantes para construir una comunidad de hermanos.

Bienaventurado es Mosén Joan porque por el Evangelio no temió ir a contracorriente, poniendo una cara “decidida” como la de Cristo, sin dejarse frenar por incomprensiones y obstáculos, porque sabía que el Reino de Dios avanza en la contradicción del mundo.

Y como fue un siervo bueno y fiel en el cumplimiento de su misión, una voz amiga que ya conocía, una fría tarde de febrero le susurró al oído “entra en el gozo de tu Señor”.

Antonio Miñano, 11 de febrer de 2022

SI EL GRANO DE TRIGO MUERE... DA MUCHO FRUTO

Confidencias en Jericó en el 5º Aniversario de la partida del humilde Posadero con el Sr. Samaritano

Todos conocemos ejemplos cercanos de personas que han pasado por nuestras vidas haciendo el bien a diario de manera silenciosa y que dejan al morir un rastro de santidad ejemplar. Aparentemente pasan desapercibidas, pero cuando mueren vemos que eran un gran regalo.

Mosén Joan fue el hombre activo, luchador, frágil y fuerte al mismo tiempo, tenaz; con un carácter indomable, capaz de movilizar a otros, atento al mundo que le rodeaba, agudo conocedor de las personas y buscador infatigable de Dios. El Señor le había concedido una gracia tan grande, que todos los que le veían quedaban invadidos por una admiración que el corazón no podía ocultar.

Así se lo confió aquella tarde de febrero de 2018 el Buen Samaritano al hospitalario posadero de Jericó: "Si el grano de trigo no cae en tierra y muere, queda él solo; pero si muere da mucho fruto" (Jn. 12,23). El grano de trigo solo da mucho fruto si acepta morir, si se deja sembrar.

Así fue el testimonio del Padre Juan: una vida de entrega, coraje y generosidad. No se reservó para sí mismo, no se malogró, no fue grano estéril. Fue semilla fértil de fieles parroquianos y generosos voluntarios porque entregó su vida sirviendo a los más pobres y necesitados, marginados por la vida y descartados por la sociedad. Vivió el amor a los demás hasta el fondo, dejándose romper por la enfermedad y la muerte, como la semilla bajo tierra y así dio copioso fruto.

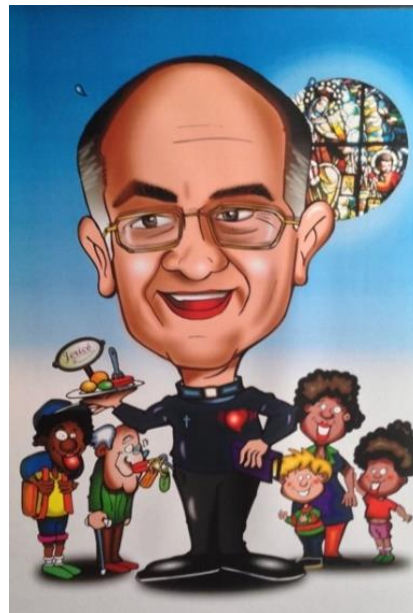
Nos dejó huellas imborrables del soplo del Espíritu en su vida: la oración, la justicia, la hospitalidad, el diálogo interreligioso eran señales en el camino de esa identificación con Jesús a la que aspiraba desde la proximidad a los más alejados. Sembró su vida en la tierra de Dios e hizo fecundo el surco de la posada de Jericó y de su querida parroquia de la Mare de Déu del Carme a las que tanto amó. La generosidad de quien lo da todo es como una semilla que queda sembrada en el mundo y que sin duda dará fruto, sin que sepamos cómo.

Lo que enamora y atrae de Mosén Joan no es tanto su capacidad de sanar, remediar, aliviar, confortar y obrar pequeños milagros, sino su olvido de sí y la atención discreta y humilde a los más necesitados por los que se conmovía su corazón. Ni siquiera en la enfermedad perdió nunca su alegría experimentada como expresión de su unión con Dios, que le ensanchaba su mirada compasiva.

Pero una tarde de febrero la divina bondad cortó el hilo de los planes del Padre Juan. Dios se los había sugerido; el Señor, sin embargo, había dispuesto que muriese a imitación de Cristo, como grano de trigo, sembrado en su Posada de Jericó y en su querida Parroquia. Tocará, pues, a otros, a nosotros que le conocimos y nos contagiamos de su energía, recoger los frutos que cosecharemos de los que esperan de nosotros ser acompañados, orientados, curados, atendidos y amados.

Este 5º Aniversario nos recuerda que tenemos un intercesor ante Dios muy cerca de nosotros. ¿No recordáis su estribillo: “Rezad por mí, que yo rezaré por vosotros.” Pues que Mosén Joan nos ayude a descubrir la gran potencia de bondad y humanidad que se esconde en los pequeños detalles –semillas insignificantes que siempre podemos sembrar - para mejorar nuestro mundo y realizar así nuestra misión evangelizadora.

Antonio Miñano, 11 de febrer de 2023

La Mare de Déu del Castell, de Tragó de Noguera, que va veure néixer i morir a Mossèn Joan. «Conreava, fa temps, el desig de mirar-la. Més encara, volia jo mateix ser assolit per la seva mirada materna. He reflexionat molt sobre el misteri d'aquesta mirada.» Papa Francesc a Guadalupe, Mèxic, 2016